

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 33 0 P 071520 17 Gž

Tuzla, 10.06.2021. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u drugostepenom vijeću sastavljenom od sudija Silve Stanković kao predsjednika vijeća, Asje Razić i Šejle Kamberović Hadžiefendić kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja : 1. S. Đ. iz ..., općina ..., 2. S. Đ. iz ..., općina ..., 3. S. S. rođ. Đ., žene ..., iz ..., općina ..., 4. D. Đ. iz ..., općina ..., 5. H. D. rođ. Đ., žene ..., iz ..., općina ... 6. R. O. iz ..., općina ..., 7. I. O. iz ..., općina ... 8. R. A. rođ. ... iz ..., općina ..., 9. I. A. rođ. O. iz ..., općina..., 10. S. B. iz..., općina ..., 11. H. B. iz ..., općina ..., 12. B. B. iz Gornjih Živinica, općina ..., 13. M.L. rođ. B. iz ..., općina ..., 14. F. H. rođ. B. iz ..., općina ..., 15. E.K. rođ. B. iz ..., općina ..., 16. A. K. iz ..., općina ..., 17. A. M. rođ. K...iz ..., općina ..., svi zastupani po punomoćniku ..., advokatu iz ..., protiv tuženog B. Đ., sina..., iz ..., općina ..., zastupanog po punomoćniku ... advokatu iz ..., radi ... vrijednost spora 53.000,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Živinicama broj: 33 0 P 071520 16 P od 31.05.2017. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 10.06.2021. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

Odbijaju se kao neosnovani zahtjevi tužitelja i tuženog za naknadu troškova žalbenog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom I izreke prvostepene presude **odbijen je u cijelosti kao neosnovan** tužbeni zahtjev koji glasi :

“ Utvrđuje se da je ništav i da ne proizvodi pravno dejstvo ugovor o doživotnom izdržavanju zaključen 07.4.2016. godine između D. H. sina I. iz ..., kao primaoca izdržavanja i D. B. sina I. iz ..., kao davaoca izdržavanja, a koji ugovor je ovjeren kod notara H. J. iz ...07.4.2016. godine pod brojem OPU-IP: 183/2016, što je tuženi dužan priznati i trpiti da se na osnovu ove presude u katastarskom operatu općine na nekretninama označenim kao k.č. br. 675, 676 i 707/1 upisane u Pl. br. 300 KO ... kao posjednik sa dijelom od 1/I upiše D. H. sin I., a na nekretninama označenim kao k.č. br. 692/2, 693,695/1, 707/2 i 708 upisanim u Pl. br. 891 KO ..., da se kao suposjednik sa dijelom od ¹/4 upiše D. I. H., sve po novom premjeru, a po starom premjeru da se na nekretninama označenim kao k.č. br. 283/6, 283/7, 332/1 i 332/2 upisanim u Zk Ul. KO SP_..., kao vlasnik sa dijelom od 1/I, upiše D. I.H. iz S., a sve u roku od 30 dana po prijemu presude pod prijetnjom izvršenja.

Dosljedno tome utvrđuje se da zaostavštinu umrlog Đ. H. Sina I. iz ... predstavljaju nekretnine upisane u Pl. Br. 300 KO Suha sa diejlom posjeda od 1/1 i Pl. br. 891 KO Suha sa dijelom posjeda od ¹/4, po novom premjeru, a po starom premjeru to su nekretnine upisane u Zk. uh br. KO ..., te će se iste, u ostavinskom postupku iza umrlog D. H., raspodijeliti njegovim zakonskim nasljednicima.”

Stavom II izreke prvostepene presude naloženo je tužiteljima da solidarno tuženom nadoknade troškove postupka u ukupnom iznosu od 3.887,50 KM, a u roku od 30 dana računajući od dana dostavljanja prepisa presude.

Protiv navedene presude žale se tužitelji zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, te iz razloga iznesenih u žalbi predlažu da se prvostepena presuda preinači i u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev, a tuženi obaveže da tužiteljima naknadi potraživane troškove prvostepenog postupka, kao i troškove na ime sastava žalbe u iznosu od 840,00 KM, uvećanog za 17 % na ime PDV i takse na žalbu po odluci suda, ili da se prvostepena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tuženi je osporio žalbene navode tužitelja, kroz iznesene navode u tom odgovoru, te je predložio da se žalba odbije i prvostepena presuda potvrdi, a da se tužitelji obavežu da tuženom naknade troškove na ime sastava tog odgovora u iznosu od 840,00 KM.

Ispitujući prvostepenu presudu sukladno članu 221. Zakona o parničnom postupku (skraćeno: ZPP) ovaj sud je našao da žalba tužitelja nije osnovana iz sljedećih razloga :

Predmet ovog sprava je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništavosti ugovora o doživotnom izdržavanju, a koji je ugovor je prednik stranaka Đ. H., kao primalac izdržavanja, za svog života zaključio sa tuženim Đ. B., kao davaocem izdržavanja, dana 07.04.2016. godine pred notarom H. J. pod poslovnim brojem OPU-P 183/2016, te je tim ugovorom ostavio svom bratu Đ. B. svoje nekretnine i to porodičnu stambenu zgradu sa ekonomskim objektima i okućnicom, te poljoprivredno zemljište koje se nalazi u, поближе naznačene u članu 2. Ugovora, s tim da ga davalac izdržavanja do kraja života izdržava i to da mu priprema hranu, nabavlja namirnice i ostale kućne potrepštine u onom dijelu u kome on nije u mogućnosti da to čini, da obavlja kućne poslove i poslove na održavanju dvorišta i kuće i vrši neophodne popravke na kući u dijelu u kome on nije u mogućnosti da to čini, da se brine o njegovoj ličnoj higijeni u onom dijelu u kojem on nije u stanju da se brine, da ga smjesti u zdravstvenu ustanovu ukoliko to bude bilo potrebno i da mu nakon smrti organizuje dženazu i podigne nišane u roku od 2 godine, a kako je sve navedeno u članu 5. Ugovora.

Ovakav zahtjev za utvrđenje ništavosti navedenog ugovora tužitelji su u podnesenoj tužbi, a kod koje su ostali i na pripremnom ročištu, zasnivali na činjeničnim navodima koji su se u bitnom svodili na tvrdnju da ugovor nije sačinjen u notarskoj kancelariji notara H. J., nego je sačinjen u kući tuženog, da su taj ugovor potpisali notar ..., tuženi, kao davalac izdržavanja i svjedoci Z. V. i R. A., a da Đ. H., kao primalac izdržavanja, nije potpisao ugovor, nego je na isti stavio svoj prstoznak, da je ovaj ugovor zaključen devet dana nakon smrti supruge Đ.H., da je nakon zaključenja tog ugovora Đ. H. umro 03.05.2016. godine, da je posljednjih godina svog života Đ. H. bolovao od mnogih bolesti, da je imao oboljelu prostatu, visok krvni pritisak, a liječio se i kod neuropsihijatra dr u Domu zdravlja ..., a u posljednjoj godini života pretrpio je i dva teška moždana udara od kojih je bio potpuno nesposoban za samostalni život, a niti je zbog svog zdravstvenog stanja bio sposoban da razumno rasuđuje te da shvati značaj i pravne posljedice ugovora i da izrazi ozbiljnu i pravnu volju za zaključenje tog ugovora, kao ni da taj ugovor potpiše.

U tom pogledu prije svega treba istaći da se pravilnom pokazuje dana ocjena prvostepenog suda da to što je predmetni ugovor o doživotnom izdržavanju zaključen van notarske kancelarije tj. u kući tuženog nije razlog za ništavost ovog ugovora, jer je prema odredbama člana 4. stav 2., člana 8. stav 1. i 2., člana 29. i člana 34. Pravilnika o radu notara („Sl.novine FBiH“, br.13/09) notar ovlašten da radnju preduzme i van notarskog ureda, s tim što je dužan o tome sačiniti

zabilješku, a što je u konkretnom slučaju i urađeno, kako proizilazi iz iskaza svjedoka J.H., kao notara.

Takođe, polazeći od toga da je ugovor o doživotnom izdržavanju formalan, aleatoran i intuiste persone pravni posao, te s tim u vezi imajući u vidu i odredbe člana 70. i člana 73. Zakona o notarima FBiH prema kojima taj mora biti zaključen u pismenoj formi i to u vidu notarski obrađene isprave, zatim regulative odredbe člana 77. navedenog zakona, a kojom je propisano da ako stranka ne zna pisati, ili ne može pisati, da se to mora naznačiti u izvorniku ugovora, kao i regulative sadržane u odredbama od člana 80. do člana 88. tog zakona a prema kojoj je notar dužan da provede postupak notarske obrade isprave koji podrazumijeva da isti mora izvršiti provjeru sposobnosti stranaka za zaključivanje pravnog posla, i da pri tome mora paziti da se isključe zabune i sumnje, kao i da neiskusne i nevješte stranke ne budu oštećene, da izvornik ugovora mora strankama pročitati i da neposrednim pitanjima provjerava da li sadržaj izvornika odgovara volji stranaka, te da u slučaju ako je koja od stranaka nepismena moraju biti prisutna dva svjedoka pri čitanju notarskog izvornika i njegovom potpisivanju, prvostepeni sud je izneseni stav da je Ugovor o doživotnom izdržavanju u smislu obavezne forme i postupka zaključenja uredan budući da je ispoštovana zakonska forma a postupak obradne notarske isprave proveden u skladu sa odredbama Zakona o notarima, Pravilnika o radu notara kao i odredbama Zakona o nasljeđivanju, zasnovao na pravilnoj ocjeni kako same sadržine predmetnog ugovora, tako i iskaza svjedoka H. J., koji je u svojstvu notara taj ugovor obradio i pred kojim je taj ugovor i zaključen između ugovornih strana.

Zato se ni pravilnost ovakvog stava prvostepenog suda ne može dovesti u pitanje žalbenim istraivanjem tužitelja na tvrdnji da je ugovor sačinjen po kazivanju jedne ugovorne strane, tj. tuženog Đ. B., koji je došao u notarsku kancelariju notara H. J. i zatražio sačinjavanje ugovora, jer se pravilnim pokazuje izneseno nalaženje prvostepenog suda da je pozivanje tužitelja na tu činjenicu bez osnova, budući da se ista tiče pripremnih radnji u zaključivanju ugovora, a ne samog zaključenja ugovora.

Sem toga, na drugačiji stav ne može biti od utjecaja ni žalbeno ustrajavanje tužitelja na tvrdnji da je Đ. H. bio pismen, odnosno da je znao da čita i piše, a da se na predmetnom ugovoru ne nalazi potpis Đ. H., već se ispod njegovog imena nalazi rukoznak, za koji se i ne zna čiji je. Ovo iz razloga što je na predmetnom ugovoru od strane notara konstatovano da je primalac izdržavanja Đ. H. stavio svoj rukoznak na taj ugovor, i to u prisustvu dva svjedoka Z.V. i R.A., koji su se u tom svojstvu i potpisali na ugovoru, dok iz iskaza svjedoka H. J., kao notara, slijedi da mu je tuženi pri dolasku u njegovu notarsku kancelariju rekao da Đ. H. nije u mogućnosti da se potpiše usljed drhtanja ruke, da je on tada tekao tuženom da se moraju obezbijediti dva svjedoka koji su nepristrasni i nezainteresovani za predmet ugovora, da je prilikom dolaska u kuću tuženog zatekao H. koji je sjedio na kauču, i dva svjedoka, kao i tuženog, da je pitao H. kako se osjeća, da li mu je poznato zbog čega je došao, na što mu je H. odgovorio da mu je poznato i da se sa bratom B. sve dogovorio tj. da mu sve od imovine ostavi, a da se on brine o njemu, zato što mu je on najbliži i da više nema braće i sestara, kao i da se B. brinuo o roditeljima, da je za svo vrijeme razgovora sa H. vodio zabilješku, da je nakon toga pristupio je čitanju ugovora svima, objašnjavao je odredbe ugovora i na kraju je tražio od H. da se potpiše, da se H. pomjerio i krenuo prema stolu, ali se nije mogao približiti, pa je radi stavljanja rukoznaka B. otišao po stočić koji mu je stavljen na koljena, te da je tada H. podigao desnu ruku, a mu je on kao notar pokazao gdje treba da stavi rukoznak. Obzirom na ovakvo izjašnjenje svjedoka J. H., ne može se prihvatiti osnovanim žalbeno rezonovanje tužitelja da se Đ. H., bez obzira da li su mu ruke drhtale, mogao i morao da potpiše na ovaj ugovor ako ga je zaista i želio i ako je bio u onakvom stanju kako to tvrdi svjedok H., pa iako je potpis nečitak, da je onda pored takvog potpisa mogao staviti svoj rukoznak, a niti se data ocjena o valjanosti predmetnog ugovora može dovesti u pitanje žalbenom tvrdnjom da je svjedok ugovora R. A. svastika tuženog, a da je sin svjedoka ugovora Z. V. oženio kćerku tuženog, jer te

okolnosti ne predstavljaju ni jedan od razloga zbog kojih neka osoba ne može biti svjedok ugovora, propisanih odredbom člana 85. Zakona o notarima a prema kojoj odredbi svjedoci ugovora ne mogu biti osobe koje ne mogu valjano svjedočiti uslijed svojih duševnih ili tjelesnih nedostataka, osobe koje su zaposlene kod notara koji obavlja službenu radnju, osobe koje mogu imati kakvu korist od posla čije zaključivanje posvjedočuju i osobe koje sa strankom ili s onim koji bi nakon notarske radnje trebao dobiti kakvu korist, ili sa samim notarom stoje u odnosu, zbog kojega se može tražiti izuzeće notara (član 52. Zakona o notarima FBiH u vezi sa članom 42. Zakona o upravnom postupku FBiH).

Takođe, pravilno prvostepeni sud nalazi i da to što je u članu 9. tačka 3. predmetnog ugovora navedeno da zakonski nasljednici, ukoliko primalac izdržavanja nije tražio raskid ugovora, ne mogu osporavati odredbe tog ugovora, niti tražiti raskid tog ugovora, može predstavljati samo razlog za ništavost te odredbe ugovora, a ne i razlog za utvrđenje ništavosti samog ugovora, budući da sadržina izvedenih dokaza ne daje osnova za zaključak da je ta odredba ugovora bila uslov ili pak odlučujuća pobuda, za njegovo zaključenje, zbog čega se ni pravilnost tog zaključka prvostepenog suda ne može osporiti žalbenim polemisanjem tužitelja o tome da je ova odredba unesena po sugestiji tuženog ili po vlastitom nahođenju notara, te da je ovakvom formulacijom notar želio da zaštiti samo tuženog, tim prije što za takvo žalbeno viđenje tužitelja nema uporišta u sadržini izvedenih dokaza.

Žalbom tužitelja ne može se osporiti ni pravilnost iznesenog utvrđenja prvostepenog suda da je u vrijeme zaključenja pobijanog ugovora primalac izdržavanja, Đ. H., bio sposoban da shvati značaj i pravne posljedice preduzetih radnji, odnosno da je poslovnu sposobnost da može valjano zaključiti predmetni ugovor, a koje utvrđenje je, suprotno iznesenom žalbenom rezonovanju tužitelja, zasnovano na valjanoj ocjeni dokaza, datoj sukladno članu 8. ZPP, a s tim u vezi i na valjano datim razlozima u ožalbenoj presudi, sukladno članu 191. stav 4. ZPP, pa se stoga ne može prihvatiti osnovanom ni žalbena tvrdnja tužitelja da je prvostepeni sud zanemario iskaze tužitelja Đ. S. i Đ. S., te iskaze svjedoka Đ. S. i S. M., kao i medicinsku dokumentaciju o liječenju Đ. H. i podatke iz njegovog zdravstvenog kartona, jer ne samo da je prvostepeni sud i te dokaze cijenio, već i po ovom sudu ti dokazi sami po sebi i nisu mogli biti odlučni za zaključak da Đ. H. nije bio poslovno sposoban u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora o doživotnom izdržavanju.

Naime, pitanje postojanje sposobnosti Đ. H. da u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora shvati značaj i pravne posljedice te preduzete radnji, odnosno postojanja njegove poslovne sposobnosti, tiče se okolnosti za čije razjašnjenje i utvrđenje je bilo potrebno stručno znanje vještaka medicinske struke, pa stoga to što su se tužitelji Đ. S. i Đ. S., te svjedoci Đ. S. i S. M., u datim iskazima izjašnjavali na okolnost zdravstvenog stanja Đ. H., pa time i to iz njihovih iskaza proizlazi, a kako se to u žalbi navodi, da je Đ. H. nekoliko godina prije smrti bio teško bolestan, da je pretrpio dva moždana udara, da se liječio kod neuropsihijatra, da je bio nesposoban da se sam o sebi brine, da čak o njemu nije mogla da se brine ni njegova supruga Dž., pa da su ona i H., oko dvije godine prije H. smrti angažovali Đ. S. i njenog supruga A. da im pomažu u obavljanju svakodnevnih poslova u kući i oko bolesnog H., samo po sebi nije moglo davati osnova za zaključak da Đ. H. nije bio poslovno sposoban.

Takođe, takav zaključak se nije mogao samo na osnovu nalaza i mišljenja neuropsihijatra dr ... od 23.01.2015. godine, a iz kojeg slijedi da je Đ. H. došao na pregled u pratnji brata Đ.B. (tuženog u ovom sporu), i da je u tom nalazu, pored konstatovanih navoda brata vezano za promjene na psihičkom planu Đ. H., a na koje se tužitelji i u žalbi pozivaju, od strane neuropsihijatra konstatovano i da je Đ. H. „u psihičkom nalazu svjestan, blago dezorijentisan, verbalni kontakt se uspostavlja, kongitivna deteorijacija, očuvano bogatstvo riječnika, u sadržaju mišljenja ideje odnosa sa vidnim i slušnim halucinacijama od kojih se ne distancira, sniženih voljnonagonskih dinamizama, a da nije auto niti heterodestruktivan“, te da je Đ. H. uspostavljena

dijagnoza : organska halucinoza F 06.0, za koju mu je propisana terapija, kao i da je određena kontrola NPS za dva mjeseca, a za koju kontrolu u spisu nema dokaza da je obavljenja.

Zato je i pravilno bilo i postupanje prvostepenog suda kada je pri razmatranju pitanja poslovne sposobnosti Đ. H. relevantan značaj dao nalazu i mišljenju vještaka neuropsihijatra dr 10.05.2017. godine, a iz kojeg slijedi da je ovaj vještak pri izradi tog nalaza imao u vidu i nalaz i mišljenje neuropsihijatra..., te se u tom pogledu izjasnio da se u MKB (Međunarodna klasifikacija bolesti) 10 Poglavlje F 06 odnosi na ostale duševne poremećaje izazvane oštećenjem i disfunkcijom mozga i fizičkom bolešću, a što uključuje raznovrsna stanja u vezi s poremećajem mozga uzrokovanim primarnom cerebralnom bolesti, sistemnom bolešću koje sekundarno zahvaća mozak, egzogenim toksičnim tvarima ili hormonima, endokrinim poremećajima ili drugim somatskim bolestima, kao i da se F 06.0 – Organska halucinoza odnosi na poremećaj sa trajnim ili povratnim halucinacijama, obično vidnim i slušnim, koje se pojavljuju pri jasnoj svijesti i koje osoba može ali i ne mora spoznati kao takve, kao i da može doći do deluzijske (sumanute) razrade, ali da sumanotosti ne dominiraju kliničkom slikom, a uvid može biti očuvan. Pri tome ovaj vještak je imao u vidu i nalaz MSCT glave bez kontrasta JZU Poliklinike ... od 07.03.2006. godine u kojem je iznesen zaključak „Mikrovaskularne ishemijske lezije supratentorijalno i Kortikoreduktivne promjene cerebruma i cerebelluma uz inicijalni hydrocephalis ex vacuo, a takođe i sačinjenu službenu zabilješku JU Centra za socijalni rad od 13.04.2016. godine i zaključeni ugovor o doživotnom izdržavanju, kao i izjave svjedoka koje se nalaze u sudskom spisu, a ne samo ne iskaze svjedoka A. H. i svjedoka H. J. kako se to neosnovano žalbom tužitelja tvrdi, te je iznesni zaključak da je Đ. H. u vrijeme potpisivanja ugovora o doživotnom izdržavanju bio testatorski sposoban i da je mogao u konkretnim okolnostima shvatiti značaj i pravne posljedice tog ugovora, zasnovao na mišljenju da je Đ. H. u cijelosti imao očuvanu sposobnost za rasuđivanje, tj. da njegova sposobnost za zaključenje ugovora nije bila kompromitovana.

Pravilnost date ocjene prvostepenog suda o prihvatljivosti ovakvog zaključka vještaka neuropsihijatra ne može se dovesti u pitanje žalbenim navodima tužitelja, jer iz nalaza ovog vještaka, kao i njegovog usmenog izjašnjenja na glavnoj raspravi slijedi da je do tog zaključka vještak došao imajući prevashodno u vidu navedenu medicinsku dokumentaciju, kao i činjenicu da u medicinskom zdravstvenom kartonu Đ. H. nema podataka o bolničkim tretmanima u vezi bolesti od kojih je bolovao, da istom nije oduzeta poslovna sposobnost i da nije bilo drugih intervencija niti pregleda od strane nadležnog NPS, kao i da psihičke i fizičke posljedice bolesti mogu imati svoje faze poboljšanja i pogoršanja, a da u dostupnoj medicinskoj dokumentaciji, pa ni medicinskom kartonu, nije našao nalaz od strane neuropsihijatara koji bi na bilo koji način ukazivao da je došlo do narušavanja tj. pogoršanja psihičkog zdravlja Đ. H., pa se s tim u vezi pravilnom pokazuje ocjena prvostepenog suda da to što je na temelju iskaza svjedoka utvrđeno da je H. Đ. povremeno znao da pita stvari koje nemaju smisla, ne znači i da je on bio u konstantnom stanju odsustva racionalnog poimanja okoline i shvatanja značaja i posljedica preduzetih radnji, te da je u takvom stanju bio i pri zaključenju predmetnog ugovora o doživotnom izdržavanju. Ovo tim prije ako se ima u vidu i sadržina priloženog zdravstvenog kartona Đ. H. iz kojeg slijedi da je 12.01.2016. godine obavljena kućna posjeta ljekara, te je konstatovano da je pacijent svjestan i komunikativan, a da je grubi neurološki nalaz uredan, kao i da je 26.04.2016. godine takođe obavljena kućna posjeta ljekara, te je samo konstatovano da je pacijent nepokretan sa naznakama fizičke dehidracije kože, a da pri tome nije ustanovljena nesvjesnost, halucinacije, otežani govor ili bilo kakve druge naznake eventualne duševne rastrojenosti pacijenta, kako to nalazi i prvostepeni sud.

Obzirom na izneseno ne može se prihvatiti osnovanom žalbenom tvrdnjom tužitelja da je nalaz vještaka neuropsihijatra bio nejasan, nepotpun i protivrječan sam sebi i izvedenim dokazima, te da je prvostepeni sud odbijanjem prijedloga tužitelja za novo vještačenje po ljekarskom konzilijumu povrijedio odredbu člana 155. stav 2. ZPP.

Takođe, pravilnost i zakonitost prvostepene presude ne može se dovesti u pitanje ni žalbenim pozivanjem tužitelja na odredbu člana 149. stav 3. ZPP, a kojom je propisano da se vještaci određuju prvenstveno iz reda imenovanih sudskih vještaka za određenu vrstu vještačenja. Ovo iz razloga što se prema odredbi člana 147. ZPP izvođenje dokaza vještačenjem, a na prijedlog stranaka, određuje kada je radi utvrđenja ili razjašnjenja određene činjenice potrebno stručno znanje kojim sud ne raspolaže, dok je članom 148. stav 3. ZPP propisano da ako stranke ne postignu sporazum o osobi koja treba biti određena za vještaka i predmetu i obimu vještačenja, odluku o tome će donijeti sud, iz čega slijedi i da je pri određivanju vještaka odlučno prevashovno to da se radi o osobi koja posjeduje stručno znanje za određene činjenice koje je potrebno utvrditi ili razjasniti. Stoga to što se neuropsihijatar... nije nalazio na spisku sudskih vještaka samo po sebi nije predstavljalo opravdanu smetnju da se isti odredi za vještaka u ovom sporu, a time ni povredu odredbe člana 149. stav 3. ZPP u vezi sa članom 209. ZPP, tim prije ako se ima u vidu i dato izjašnjenje ovog vještaka na glavnoj raspravi pred prvostepenim sudom da se on bavi vještačenjem od 2004. godine i da je bio vještak u parničnim i krivičnim predmetima u sudovima na području TK i u tužilaštvu TK, zatim u Okružnom sudu u Doboju, Kantonalnom sudu u Sarajevu, te u sudu i tužilaštvu Brčko Distrikta, kao i da se u svojoj praksi u dosadašnjem radu u nekoliko navrata susretao sa ovom problematikom.

Kako se iz naprijed navedenih razloga nije moglo prihvatiti osnovanim žalbeno pozivanje tužitelja na povredu odredaba postupka, a niti se moglo prihvatiti osnovanim žalbeno osporavanje tužitelja pravilnosti i potpunosti utvrđenog činjeničnog stanja, te pravilnosti primjene materijalnog prava, to je i žalbu tužitelja valjalo odbiti i primjenom odredbe člana 226. ZPP prvostepenu presudu potvrditi, pa je slijedom toga valjalo primjenom odredbe člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP odbiti i zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka.

Ujedno je primjenom odredbe člana 397. stav 1. ZPP valjalo odbiti i zahtjev tuženog za naknadu troškova žalbenog postupka, jer tuženi dostavljenim odgovorom na žalbu nije doprinio odlučivanju o žalbi tužitelja, zbog čega se i potraživani troškovi na ime sastava tog odgovora ne mogu smatrati potrebnim troškovima, koje ima u vidu odredba člana 387. stav 1. ZPP.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Silva Stanković, s.r.